

อิทธิฤทธิ์ที่หน้าปรากฏณา

พระอาจารย์ญาณธมโม

อิทธิฤทธิ์ที่น่าประหลาด

พิมพ์แจกเป็นธรรมบรณาการด้วยศรัทธาของญาติโยม
หากท่านไม่ได้ใช้ประโยชน์จากหนังสือนี้แล้ว
โปรดมอบให้กับผู้อื่นที่จะได้ใช้ จะเป็นบุญเป็นกุศลอย่างยิ่ง

อิทธิฤทธิ์ที่น่าปรารถนา และ หัดยิ้มในใจ

พระอาจารย์ญาณมโม

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามคัดลอก ตัดตอน หรือนำไปพิมพ์จำหน่าย
หากท่านใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน โปรดติดต่อ
โรงเรียนทอสี เพื่อกองทุนสื่อธรรมะ

๑๐๒๓/๔๖ ซอยปรีดีพนมยงค์ ๔๑

สุขุมวิท ๗๑ เขตวัฒนา กทม. ๑๐๑๑๐

โทร. ๐-๒๗๑๓-๓๖๗๔

www.thawasischool.com

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ผู้ถอดเทปธรรมเทศนา : คุณสุภาวดี จันทร์ทัต ณ อยุธยา

ภาพปก : วาดจากภาพถ่ายในหนังสือ BUDDHIST HIMALAYAS
(by Matthieu Ricard, Olivier and Danielle Föllmi)

โดย พีรพัฒน์ ตติยบุญสูง (ครูย้ง)

รูปเล่ม : เพื่อนธรรมเพื่อนทำ

จัดทำโดย : โรงเรียนทอสี

ดำเนินการพิมพ์โดย บริษัท คิว พรินท์ แมเนจเม้นท์ จำกัด

โทร. ๐-๒๕๐๐-๒๒๙๒, ๐๘-๕๙๑๓-๘๖๐๐ โทรสาร. ๐-๒๕๐๐-๓๖๕๙

Dhammaintrend ร่วมเผยแพร่และแบ่งปันเป็นธรรมทาน

คำนำ

พระอาจารย์ญาณธมฺโม เจ้าอาวาสสำนักสงฆ์
รัตนวัน ตำบลห้วยปลา깅 อำเภอลำปาง จังหวัด
นครราชสีมา เมตตารับนิมนต์มาเยี่ยมคณะผู้บริหาร
คณะครู ผู้ปกครอง และเด็กนักเรียนโรงเรียนทอสีและ
ได้แสดงธรรมในหัวข้อเรื่อง “อิทธิฤทธิ์ที่น่าปรารถนา”
และ “หัดยิ้มในใจ” ระหว่างวันที่ ๑๗-๑๘ มกราคม ๒๕๕๑
หลังจากที่ได้จัดเตรียมร่างต้นฉบับเสร็จ ได้กราบขอ
อนุญาตพระอาจารย์เพื่อจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน
ซึ่งพระอาจารย์เมตตาอนุญาต และได้ตรวจแก้ต้นฉบับ
ให้เป็นที่เรียบร้อย

เนื่องในมงคลวารแห่งวันคล้ายวันเกิดครบ ๕๓ ปี
ของพระอาจารย์ญาณธมฺโม ในวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๑
คณะลูกศิษย์จึงเห็นเป็นโอกาสอันดีที่จะได้จัดพิมพ์หนังสือ

เล่มนี้แจกเป็นธรรมทาน เพื่อบูชาพระคุณของพระอาจารย์
ที่เมตตาอบรมสั่งสอนบรรดาลูกศิษย์ตลอดมา ขออาราธนา
คุณพระศรีรัตนตรัย อภิบาลอวยชัยให้พระอาจารย์มีสุขภาพ
พลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ เปี่ยมด้วยพลัง และให้ลูกศิษย์
มีโอกาสดำเนินการอบรมสั่งสอนจากท่านเพื่อให้เจริญ
ในธรรม มีความเกษมศานต์ยืนนานสืบไป

คณะศิษยานุศิษย์

สิงหาคม ๒๕๕๑

อิทธิฤทธิ์ที่น่าประหลาด

วันนี้เป็นโอกาสดีสำหรับอาตมาที่ได้มาเยี่ยมชมโรงเรียนทอสีอีกครั้งหนึ่ง อาตมาภาพตั้งใจพาน้องสาวมาเยี่ยมชมด้วย เพราะน้องสาวเป็นครูใหญ่อยู่ที่ประเทศออสเตรเลีย เป็นชาวพุทธ มีความสนใจเรื่องการศึกษา ระบบพุทธ อาตมาได้เล่าเรื่องโรงเรียนทอสีให้ฟัง ดังนั้นในช่วงที่เขาได้พักร้อน จึงมาเยี่ยมเมืองไทย เมื่อเขารู้ว่า มีโรงเรียนที่ใช้ระบบพุทธในกรุงเทพฯ ก็เกิดมีความสนใจ มีความตั้งใจที่จะมาดูงาน มาศึกษาจากคณะครู

น้องสาวมีเจตนาที่จะทำโรงเรียนระบบพุทธที่ประเทศออสเตรเลีย แต่ในช่วงนี้สิ่งแวดล้อมยังไม่พร้อมประการหนึ่ง ครูที่เป็นชาวพุทธยังมีไม่เพียงพอ และยังไม่มิตัวอย่าง ยังไม่มีระบบ เมื่อมาถึงเมืองไทยก็เห็นว่าเรามีโรงเรียนที่เป็นตัวอย่าง มีการพัฒนาระบบการศึกษาที่ใช้

หลักพุทธที่ได้ใช้งานมาแล้วถึง ๗ ปี ยิ่งทำให้เขาสนใจที่จะมาดูมากขึ้น อาตมาเองก็สนใจที่จะกลับมาเยี่ยม ในวันนี้ก็มีธรรมะบางอย่างบางข้อที่จะมอบให้คณะครูและผู้ปกครอง

ก่อนที่อาตมาเดินขึ้นมาถึงตึกหลังนี้ได้เปิดหนังสือเล่มหนึ่ง เป็นเรื่องศาสนาพุทธในแถบภูเขาหิมาลัย ประเทศทิเบต ภูฏาน เนปาล และรัฐลาดัก (Ladakh) ของประเทศอินเดีย หนังสือมีรูปภาพสวยงามมาก มีภาพ ๆ หนึ่งที่ติดตาจิตใจอาตมา ที่รู้สึกว่าเป็นสัญลักษณ์ของโรงเรียนทอสีได้ คือเป็นภาพขององค์ทะไล ลามะ ผู้นำพุทธศาสนาทิเบต ในภาพนั้นมีเด็กผู้ชายคนหนึ่ง อายุประมาณ ๕ ขวบ เขาอธิบายว่าเด็กคนนี้ระลึกชาติได้ ในอดีตชาติ เป็นครูเป็นอาจารย์ขององค์ทะไล ลามะ และได้มรณภาพไปแล้ว ๕ ปี และกลับมาเกิดใหม่

เมื่อองค์ทะไล ลามะได้พบเด็กคนนี้ ด้วยความรู้ของท่าน ท่านรู้ว่าเด็กคนนี้เป็นอาจารย์เก่าของท่าน เป็นอาจารย์ที่สอนทั้งภาษา ทั้งศาสนา แต่อาจารย์ท่านยังไม่ได้นิพพาน ส่วนเด็กเองก็ระลึกชาติได้ด้วยว่าเคยเป็นอาจารย์ขององค์ทะไล ลามะในอดีตชาติ ในภาพนั้นเป็นภาพที่ทะไล ลามะกำลังจะจับศีรษะของเด็ก

๕ ขวบ ด้วยเมตตาและความเคารพ เพราะว่าเด็กคนนี้เป็นเด็กเล็กๆ ก็ยังมีอุปนิสัยของเด็ก แต่ดวงจิตของเด็กก็เป็นครู เป็นอาจารย์เก่าของท่าน ภาพนั้นมันจับใจอาตมาในสองประเด็น

ประเด็นหนึ่งคือ ท่านทะเล ลามะเห็นว่าเป็นเด็กเล็ก แต่ท่านก็มีความเคารพ เพราะเคยเป็นครูเป็นอาจารย์เก่า แต่ยังเป็นเด็กอยู่ในชาตินี้ ที่มีความรู้สึกแบบเด็ก ท่านมีความรู้สึกเมตตาเอ็นดูเด็กคนนั้นไม่ให้เด็กกลัวท่าน เพราะท่านเป็นผู้ใหญ่ แต่ขณะเดียวกันท่านมีความเคารพต่อเด็กคนนั้นเพราะแม้ร่างกายเป็นเด็ก แต่จิตใจเป็นดวงจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏจักร วัฏสงสาร และมีคุณธรรมที่เคยเป็นครูเป็นอาจารย์ของท่าน ท่านก็เลยจับที่ใบหน้าและศีรษะของเด็ก

ประเพณีของชาวทิเบต เวลาพระเจอกัน แล้วเคารพกัน ถือว่ามีสติปัญญาที่น่านับถือ แทนที่จะยกมือไหว้อย่างเดียว เขาก็จะมีประเพณีเอาศีรษะมาค่อๆ ชนกัน คือจะเอาศีรษะส่วนข้างบน มาสัมผัสกับครูอาจารย์หรือลูกศิษย์ ถ้าเห็นว่าครูอาจารย์นั้นเป็นผู้มีปัญญา เป็นผู้มีความเฉลียวฉลาด มีเมตตา มีคุณธรรม เมื่อเราเอาศีรษะมาชนกัน เราจะชนอย่างอ่อนโยน

ถ้าถือว่าคนนี้เป็นอาจารย์ของเรา เราจะชนศิรัษะ
แรงไม่ได้ ต้องชนพอดี ต้องมีสติในการชนศิรัษะ ต้องมี
ความเคารพ ต้องมีความอ่อนน้อม แต่ละองค์ต้องตั้งใจ
ชนศิรัษะแบบพอดี เมื่อเราชนศิรัษะแล้ว เขาจะถือว่านี่
เป็นการเคารพสติปัญญาของแต่ละองค์ที่มีความรู้ เมื่อ
ลูกศิษย์ชนศิรัษะของอาจารย์ และอาจารย์ชนศิรัษะของ
ลูกศิษย์ เขาถือว่าเป็นสัญลักษณ์การมอบหมายความรู้
การมอบความรู้จากอาจารย์ถึงลูกศิษย์ ลูกศิษย์ก็เอาศิรัษะ
มาชนของอาจารย์ เป็นการรับสติปัญญาของอาจารย์ที่จะ
เอาไปใช้ในชีวิตนี้นี้ และชีวิตต่อไป

รูปภาพในหนังสือเล่มนั้น ก็จับใจอาตมา เพราะ
รู้สึกว่าคุณครูในโรงเรียนทอสีกำลังเอาศิรัษะมาชน
กับลูกศิษย์ เราจะชนศิรัษะแบบไหน เรากำลังจะเอา
ความรู้ของตนมามอบให้กับเด็กที่อยู่ในการดูแลของ
เราเมื่อเราเอาความรู้ให้เด็กที่เข้ามาในโรงเรียนนี้ เราก็
ต้องมีความเห็นว่ายี่สิบขวบนี้แม้ว่าเขาเป็นเด็กอยู่ เป็นเด็ก
ด้วยกาย แต่ในอดีตชาตินั้น อาจจะเป็นครู เป็นอาจารย์
ของเราก็ได้ และเราก็ได้รับความรู้จากท่าน และเดี๋ยวนี้
ในชาตินี้เรามีหน้าที่มอบหมายความรู้นั้นต่อไป โดยความ
เคารพความรู้ที่เราได้รับจากผู้รู้มาก่อน เช่น พระพุทธเจ้า

เป็นศาสดาของเรา เราก็ได้รับความรู้อันประเสริฐจากท่าน เราก็จะมอบความรู้นี้ให้เด็ก เพื่อให้เขามีพื้นฐานและเส้นทางในชีวิต ที่ดีงาม ที่สมบูรณ์แบบ เพื่อจะใช้แก้ปัญหาในชีวิตได้ และเป็นกระแสน้ำที่เรามอบหมายกันเพื่อจะให้เขามีทางที่จะพ้นจากทุกข์ได้ด้วย

อันนี้เป็นสิ่งที่เราในฐานะที่เป็นครูได้มอบให้ลูกศิษย์ที่อยู่ในการดูแลของเรา ลูกศิษย์นั้นมีฐานะในปัจจุบันเป็นเด็กอยู่ แต่ดวงจิตเป็นผู้ใหญ่ ดวงจิตก็เวียนว่ายอยู่ในวัฏจักร วัฏสงสารนานแสนนาน พวกเราเคยเกี่ยวข้อมันมานานแสนนาน ปัจจุบันเรากำลังทำหน้าที่เป็นครูให้แก่ลูกหลาน และเด็กที่เข้ามาในโรงเรียนของเรา ในอนาคตเราไม่รู้ เราอาจจะเป็นผู้ใหญ่ที่ได้รับความรู้จากผู้ใหญ่ที่เคยเป็นลูกศิษย์ของเราก็ได้

รูปภาพขององค์ทะเล ลามะมีความหมายถึงการมอบสติปัญญา มอบความรู้ซึ่งกันและกัน เราควรจะต้องใจที่จะศึกษาลูกศิษย์หรือเด็กๆ ที่อยู่ในการดูแลของเรา ว่าเขามีอุปนิสัยแบบไหน เพราะหน้าที่ของครูประการหนึ่งคือศึกษาเรื่องนักเรียน ไม่ใช่ศึกษาเรื่องวิชาความรู้ของเราอย่างเดียว เรามีวิชาของเรา อาจจะเป็นครูที่สอนวิทยาศาสตร์ หรือวิชาอื่นๆ อันนั้นก็เป็นความรู้ของเรา

แต่ความรู้ก็อีกอย่างหนึ่งที่เราจะต้องศึกษาคือเรื่องของเด็กแต่ละคนที่อยู่ในห้องเรียนของเรา เด็กแต่ละคนมีอุปนิสัย มีจิตแบบไหน มีสติปัญญาระดับไหน มีความชอบและความไม่ชอบลักษณะอย่างไร เพราะว่าเป้าหมายของครูคือให้เด็กเพิ่มขยายความรู้ของตน ก่อนจะรับความรู้ใดก็ต้องมีความไว้วางใจครูเสียก่อน เมื่อเด็กมีความไว้วางใจในครูแล้ว และเรารู้อุปนิสัยของเขา เราสามารถที่จะทำให้เขาเพิ่มสติปัญญา เพิ่มวิชาความรู้ ในสิ่งที่เขายังไม่รู้ คือขยายความรู้เขาให้มากขึ้น

เปรียบเทียบทางพุทธศาสนากับคำว่าศรัทธา **ศรัทธาในภาษาบาลี แปลว่าความเชื่อที่มีลักษณะการให้จิตกระโดดไปข้างหน้า คือจิตใจกล้าทำกล้าก้าวกระโดดในสิ่งที่ควรทำ** เช่น คนที่ไม่เคยถือศีล เกิดศรัทธาเกิดความเชื่อ มีความมั่นใจว่านี่ถูกนี่ดี จึงกล้ารักษา กล้าละสิ่งที่ไม่ควรทำทั้งทางกายและวาจา คนที่ไม่เคยนั่งสมาธิก็เกิดศรัทธา คือจิตใจกล้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน กล้าทำในสิ่งที่ทำได้ยาก กล้าลงทำ นี่แหละคือจิตที่กล้าทำ มีความกล้าที่จะทำในสิ่งที่ยังไม่เคยทำมาก่อน เกิดจากศรัทธา

ในการสอนเด็กเราต้องทำให้เขากล้าทำในสิ่งที่

ควรทำ เพื่อจะได้ขยายความรู้ เพราะส่วนมากมนุษย์ทั้งหลายก็ชอบอยู่ในขอบเขตของความเคยชิน เคยชินแบบไหนก็จะทำแบบนั้น เคยฝึกแบบไหนก็ทำตามนั้น แต่เมื่อเราเกิดศรัทธา เกิดความกล้าที่จะทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ เราก็ต้องทำในสิ่งที่ไม่เคยชิน การกล้าที่จะทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน ไม่ชินมาก่อน ก็ต้องอาศัยความไว้วางใจ ไว้วางใจผู้อื่น ผู้สอน ครู อาจารย์

ยกตัวอย่างเช่น เด็กที่ไม่เคยขี่จักรยาน ตอนแรกก็กลัว ไม่กล้าขึ้นจักรยานเพราะกลัวล้ม ต้องอาศัยผู้ปกครอง หรือผู้ใหญ่ช่วยประคองจับจักรยานไว้ และให้กำลังใจ คอยสนับสนุนให้ขึ้นเพื่อจะได้ขี่จักรยานต่อไป และคอยระมัดระวังประคองไม่ให้เขาล้ม ถ้าล้มแล้วหมดกำลังใจได้ ต้องสนับสนุนให้ขึ้นใหม่ เพราะบางครั้งล้ม ก็เจ็บ เจ็บก็ทุกข์ ทุกข์ก็กลัว ไม่กล้าขึ้นอีก ไม่กล้าทำอีก ผู้ปกครองหรือครู อาจารย์ จึงต้องเป็นผู้ที่ให้อุบาย ให้ความรู้ในการขี่จักรยาน และให้กำลังใจด้วย ให้การสนับสนุน ให้เขาพ้นจากความเกรงกลัว ความไม่เคยชิน จนถึงขั้นที่เขาเกิดความเคยชินขึ้นมา มีความสามารถในการขี่จักรยานนั้นได้ ต้องอาศัยการให้ศรัทธา ให้กำลังใจ และการสนับสนุน

อันนี้แหละเป็นวิชาอันสำคัญของครู การให้กำลังใจ

การให้ความเชื่อในความสามารถของตน กล้าทำในสิ่งที่ควรทำ เช่น กล้าอ่านหนังสือ กล้าเขียนตัวหนังสือ กล้าพูดต่อหน้าผู้อื่น สิ่งเหล่านี้ล้วนต้องอาศัยความสนับสนุน การชักจูงเขาให้เขากล้าทำ เช่นอาจารย์เคยไปอยู่กับหลวงพ่อบุชา ท่านเป็นผู้ที่จะให้พระเถรกล้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อนบางครั้งท่านจะสนับสนุน บางครั้งท่านก็บังคับให้ทำสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน เช่น พระใหม่ บางครั้งท่านจะบังคับให้ขึ้นธรรมาสน์เทศน์ เราไม่เคยเทศน์ ท่านก็จะสนับสนุนให้กำลังใจ ให้พูด พูดเล็กน้อย พูดให้คนอื่นฟัง

ท่านจะให้เราทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ ทำในสิ่งที่กลัวกลัวจะพูดผิด กลัวจะเทศน์ไม่ได้ กลัวการสอนคนอื่น ยังรู้สึกไม่พร้อม ท่านจะสนับสนุนให้ทำ ให้ลองดู และเมื่อเราทำไปแล้ว ท่านจะให้กำลังใจ จนกระทั่งเราเกิดความชิน เกิดความชำนาญชำนาญ ทำให้เกิดเป็นความสามารถ เพราะเราได้เคยทำแล้ว ท่านจะไม่ตามใจลูกศิษย์ตลอดเวลา บางครั้งตามใจ แต่บางครั้งก็ทำให้ลูกศิษย์ต้องทำตามท่านนี่เป็นความสามารถของท่านที่จะรู้จักกำลังใจและความสามารถของลูกศิษย์ พยายามให้ลูกศิษย์เจริญก้าวหน้าในสิ่งที่ยังไม่สามารถทำ พยายามให้มีความสามารถที่จะทำได้ อันนี้ก็เป็นลักษณะของครูที่มีสติปัญญา

วันนี้あたมาได้ถามน้องสาวว่าในฐานะที่เคยเป็นอาจารย์ใหญ่ในโรงเรียน ควรจะสอนครูทั้งหลายอย่างไร เขาตอบว่า **ควรให้ครูมีความคิดเห็นว่าเป็นสิ่งที่ได้ทำดีแล้วว่ามันดี** เพราะส่วนมากครูทั้งหลายจะมีการวางแผนสำหรับวันต่อไป สำหรับอนาคตข้างหน้า เช่น วันนี้เราสอนเสร็จแล้ว นักศึกษาจะกลับบ้าน เราต้องวางแผนว่าพรุ่งนี้จะทำอะไร มีโปรแกรมอะไร มีวิชาอะไรที่จะต้องสอน เราจะพยายามคิดเรื่องอนาคตตลอด บางครั้งเราไม่คิดว่าความสำเร็จของเรามันถึงไหนแล้ว เราได้ทำอะไรให้สมบูรณ์ถึงระดับไหนแล้ว เรื่องการทบทวนก็สำคัญมาก เพราะส่วนมากเราจะมองว่า ควรจะทำอะไรต่อ เราไม่ได้มองว่าสิ่งที่เราทำแล้ว มันสำเร็จดีแล้ว

เช่น โรงเรียนทอสีเปิดสอนระบบพุทธ ๙ ปีแล้ว เราต้องมองว่าสิ่งที่เราทำได้ทำอยู่มันก็ดีแล้ว ที่ครูได้สอนวันนี้ที่สมบูรณ์ที่บริบูรณ์ก็ดีอยู่แล้ว เราต้องพักอยู่กับปัจจุบัน ให้เกิดความพอใจในสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว ถ้าหากว่าเราไม่เกิดความพอใจกับสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว จิตก็จะตั้งอยู่ในอุปาทาน ความหวัง ความอยากได้ในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น และไม่ตั้งอยู่ในความพอใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ถ้าหากเราภาวนาว่าดีแล้ว พอใจแล้วในสิ่งที่ได้

ทำขึ้นมาในวันนี้ เราจะเกิดความเอิบอím ความสบายใจ
เช่น เมื่อคืนนี้เราได้สวดมนต์ไหว้พระ บทสุดท้ายเราก็ได้
สวดอุทิศบุญกุศล เมื่อเราอุทิศบุญกุศล เราต้องมีความรู้สึก
ว่าเรามีบุญ เราได้ทำความดีไว้ เราพอใจในความดีที่ได้ทำ
ในวันนี้ โดยการมอบความรู้ วิชาของเราให้เด็ก และเราก็
ต้องมีความรู้สึกว่าพอใจในความดี ในบุญกุศลที่ตนเองได้
ทำ และพอใจในบุญกุศลที่ครูอื่นๆได้ทำ รวมทั้งเจ้าหน้าที่
ที่ช่วยงานโรงเรียนของเรา และเราพอใจในความตั้งใจของ
ผู้ปกครอง พ่อแม่ของเด็กที่มีความตั้งใจดี หวังดีต่อลูก
ต่อหลาน เรามีความพอใจในบุญ

เมื่อเรามีความรู้สึกว่าพอใจแล้ว จิตเป็นบุญ จิตเป็น
กุศล เกิดปีติสุขขึ้นมา เอิบอímด้วยความซาบซึ้งปลื้มใจ
ในความดีที่ตนเองทำ และที่ผู้อื่นทำ เมื่อเราเกิด
ความเอิบอímภูมิใจในความดีที่ตนเองและผู้อื่นทำ
เราจะมีสมบัติที่จะมอบให้ผู้อื่นได้ เพราะเรามี
กุศลเจตนาที่จะแบ่งความดีที่ได้ทำ ความดีที่
เราพอใจ เอิบอím สบายใจแล้ว ยกความดีนั้นให้แบ่งส่วน
บุญกุศลต่อครูต่ออาจารย์ ญาติสนิทมิตรสหาย แล้วก็มี
ความซาบซึ้งในจิตใจ ว่าเรามีความดีที่จะแบ่งให้ผู้อื่นได้

ถ้าหากว่าเราไม่ระลึกถึงความสำเร็จของตนที่ได้

ทำในวันนี้ เหมือนเราไม่คิดถึงสมบัติที่เราจะแบ่งให้ผู้อื่น เมื่อเราจะแบ่งสมบัติของเราให้ผู้อื่นแล้ว เราก็จะต้องสำนึก และคิดว่า เรามีอะไรบ้างในมือของเราที่จะให้ผู้อื่น ที่จะเสียสละแก่ผู้อื่น ที่จะทำบุญทำทานให้ผู้อื่น เราจะต้องสำนึกก่อนว่าเรามีอะไรบ้าง ในวันนี้เราควรจะสำนึกว่า เราได้ทำความดีอะไรบ้าง และควรจะสำนึกทุกวันก่อน เราแบ่งส่วนบุญกุศลว่า เราได้ทำอะไรบ้างในวันนี้ ที่เป็นประโยชน์ในโรงเรียนของเรา ในสังคมของเรา ในโลกของเรา เราได้เสียสละอะไรบ้าง ทบทวนระลึกถึงสิ่งเหล่านั้น และเกิดความซาบซึ้งปลื้มใจในการกระทำที่สำเร็จของตน มันสำเร็จแล้ว เราได้ทำไปแล้ว

จริงอยู่ เราทำดีกว่านี้ได้ เราพัฒนาตนเองให้ดีกว่านี้ได้ แต่ว่าที่ทำไปแล้ว มันสำเร็จแล้ว เป็นสมบัติทางจิตใจของเรา เป็นบุญเป็นกุศลที่เรามีความพอใจในการกระทำ และได้อุทิศความดีนั้นเพื่อให้ผู้อื่นมีความสุขความเจริญด้วย เราต้องระลึกถึงสิ่งที่ดีงามที่ได้ทำไว้ เพื่อจะได้ให้กำลังใจต่อตนเอง ที่จะทำความดีต่อไป และให้การสนับสนุนผู้อื่นในการทำความดีของเขาด้วย นี่แหละเป็นหน้าที่ของเรา

ในวันนี้อาจารย์ก็ไม่มีอะไรมาที่จะมอบให้คณะ

ครูและผู้ปกครอง นอกจากการให้การสนับสนุนให้
กำลังใจ ให้เรารู้จักวิธีการเอาศิระของเราที่เต็มไปด้วย
ด้วยความรู้มาสัมผัสศิระของเด็กที่อยู่ในการดูแล
ของเรา โดยการมอบสติปัญญาของเรา มอบความรู้
ความเมตตา ความช่วยเหลือ ความเอ็นดูต่อเด็กนั้น ให้
เราคิดว่าเด็กคนนั้นอาจจะเคยเป็นครู เป็นอาจารย์ของเรา
เราก็เลยมอบด้วยความเคารพในดวงจิต ดวงวิญญาณนั้น
และเรารู้ว่าเดี๋ยวนี้เราเป็นครูเขา ต่อไปเขาอาจจะ
เป็นครูของเรา เราได้เอาความรู้ที่อยู่ในโลกนี้ มอบให้แก่กัน เพื่อ
เพิ่มความรู้ เพิ่มพระธรรมในโลกนี้

เราจะมอบหลักธรรมให้นักศึกษาเพื่อพ้นจากทุกข์
ได้ อันนี้จะเป็นภาพที่ควรติดอยู่ในใจของเราในการทำ
หน้าที่ ขอให้กำลังใจสนับสนุนการสร้างศรัทธาในการ
กระทำของเราว่า มันดีแล้ว มันถูกแล้ว ที่เราทำมัน
ก็สมบูรณ์แล้ว เพราะเราได้ทำให้สำเร็จถึงจุดนี้ ที่จะต้อง
ทำต่อไปเราก็เอาไว้สำหรับวันข้างหน้า ที่จะพัฒนาให้
เจริญ ที่ต้องแก้ไข เรื่องนั้นเอาไว้วันข้างหน้า วันนี้เราได้
สอนเขาจนเหนื่อยแล้ว ต้องให้กำลังใจตนเองว่า ดีแล้วๆ
ถ้าเราทำได้ให้กำลังใจตัวเองเรื่องการสอนทุกวันว่า
ดีแล้วๆ เราก็จะได้กลับบ้านด้วยหน้าตายิ้มแย้ม

แจ่มใส เบิกบาน ไม่เหนื่อยเกินไป มีกำลังใจ เวลา
กลับบ้าน เจอพ่อแม่ เจอสามีภรรยา เจอลูกของ
ตนเอง ให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังใจจากการทำงานที่
เรียกว่าสัมมาชีโว การเลี้ยงชีวิตที่ชอบที่ดีที่งามที่
สมบูรณ์

ในวันนี้ได้ให้ข้อคิด ธรรมะเล็กๆ น้อยๆ เพื่อจะเป็น
คติ กำลังใจในชีวิตของเรา และในโรงเรียนของเรา ขอให้
ทุกคนมีความสุข ความเจริญ ความก้าวหน้าในคุณธรรม
ทั้งหลาย ตอนนี้จะเปิดโอกาสถ้ามีคำถามต่อไป

ถาม : กราบนมัสการพระอาจารย์ อยากจะทราบ
ว่าพระอาจารย์มีหลักในการเป็นครูอย่างไร สำหรับ
ตัวพระอาจารย์เอง เมื่อสมัยที่พระอาจารย์เป็นเจ้าของ
วัดปานานาชาติ หรือที่สำนักสงฆ์รัตนวัน

ตอบ : มีครั้งหนึ่งอาจารย์มาเทศน์ที่กรุงเทพฯ
ที่บริษัทประกันชีวิต มีการประชุมจากผู้ขายประกันชีวิต
จากทั่วโลกทั้งหมดสัก ๔๐๐ กว่าคน เมื่อเทศน์เสร็จแล้ว
มีชาวต่างชาติคนหนึ่งมาถามอาจารย์เหมือนกันว่า
เมื่ออาจารย์เป็นผู้สอน อาจารย์จะรู้ได้อย่างไรว่า
ท่านมีผลในการสอนคนอื่นมากน้อยแค่ไหน ท่าน
จะประเมินผลอย่างไร อาจารย์ได้ตอบไปว่าเรามีวิธีใน
การประเมินผลของตนเอง โดยพิจารณาว่าถ้าตอน
กลางคืนก่อนจะหลับ และได้กราบไหว้พระเสร็จแล้ว
อุทิศบุญกุศลแล้ว ก็สำนึกระลึกถึงการกระทำของตน
ในวันที่ผ่านมาว่า เราได้ทำให้ดีที่สุดไหม ลูกศิษย์ที่อยู่
ในวัดของเราได้มีความพยายามให้ดีที่สุดตามความ
สามารถของตนหรือยัง

ถ้าเรามีความรู้สึกว่าทั้งตนเองและลูกศิษย์
ได้มีความพยายามในวันนี้ดีที่สุดตามความสามารถ
ของตน เรามีความพอใจแล้วในการกระทำ จะให้มัน

ดีกว่านี้ไม่ได้ มันดีที่สุดที่ทำ ที่ตั้งใจทำ อันนี้แหละเป็นวิธีการประเมินผลที่รู้สึกว่าจะเอาเป็นหลักในชีวิตของตนว่า ในฐานะที่เป็นครู หรือฐานะที่เป็นมนุษย์ ในฐานะที่เป็นชาวพุทธ เราได้ทำดีที่สุดแล้วหรือยัง ในวันนี้ตามความสามารถของตน แต่ไม่ใช่หมายถึงว่าดีที่สุดคือไม่มีความผิดพลาด บางครั้งก็มีความผิดพลาดเหมือนกัน แต่เราได้พยายามให้ดีที่สุด

ถาม : อย่างกรณีที่ถูกศิษย์ที่มีความแตกต่างกันมาก อย่างกรณีที่วัดอาจจะแตกต่างกันด้วยเชื้อชาติ แตกต่างกันด้วยอายุต่างๆ แตกต่างกันด้วยการศึกษา ท่านมีแนวทางในการปฏิบัติต่อลูกศิษย์ที่แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

ตอบ : ที่วัดป่านานาชาติ พระที่มาอยู่ที่นั่น หรือญาติโยมที่มาช่วยกันปฏิบัติธรรมมาจากทั่วโลก มีทั้งหมด ๒๐ กว่าชาติ วัฒนธรรมไม่เหมือนกัน ภาษา การศึกษา ความรู้ไม่เหมือนกัน แต่จะใกล้เคียงกันที่เป้าหมายในชีวิต คืออยากจะศึกษาหลักพุทธศาสนา และมีความเชื่อมั่น ในพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ และมีความเสียสละ ต่อธรรมวินัยอันเดียวกัน เมื่อเรามีหลักอย่างนี้เป็นหัวใจในการสอน การอบรมลูกศิษย์ที่มีอดีต

มีภูมิหลังที่หลากหลาย บางคนเรียกวัดนานาชาติว่าเป็นวัดนานาชาติจัดตั้ง เพราะทุกคนก็นานาจิตตั้งมาจากหลากหลายประสบการณ์ไม่เหมือนกัน แต่ว่าแก่นสารของวัด แก่นสารของพระ อันเดียวกันที่จะศึกษาธรรมวินัย ให้เป็นจุดที่จะทำให้บรรลุธรรมได้

เหมือนที่โรงเรียนของเรา เด็กๆ มาจากครอบครัวต่างกัน มีประสบการณ์หลากหลาย บ้านเด็กแต่ละคนก็นานาจิตตั้งเหมือนกัน แต่ว่าแก่นสารของโรงเรียนที่จะใช้หลักพุทธในการสอนให้เขามีความรู้ทางโลก เพื่อจะเลี้ยงชีวิตได้ ให้เขามีความรู้ทางธรรม ที่จะเกิดสติปัญญาดับทุกข์ได้ ให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณธรรม นี่เป็นหลักของโรงเรียนเรา นี่แหละถือว่าโชคดี

น้องสาวอาตมาได้พูดเล่นว่าเขาิจฉาครูเรา เขาเป็นครูใหญ่ในโรงเรียนที่ออสเตรเลียก็ไม่มีเป้าหมายลักษณะอย่างนี้ ในโรงเรียนของรัฐ ครูก็มีหลายเป้าหมาย เด็กมีความรู้สึก ความนึกคิดหลายอย่าง นานาจิตตั้ง แต่ไม่มีเป้าหมายในการสอน เพราะไม่มีเป้าหมายในชีวิต ส่วนมากเป้าหมายในการสอนในโรงเรียนต่างประเทศ หรือโรงเรียนในประเทศไทยเรา เพื่อให้เด็กจบสอบได้ สอบผ่านได้ ก็ถือว่าทำหน้าที่แล้ว เรียนเข้าประถม เข้าถึง

มหาวิทยาลัย จบเป็นดอกเตอร์ เป็นอันว่าจบการศึกษา

แต่ในโรงเรียนของเรา มันทวนกระแสของโลกอยู่ในข้อหนึ่งที่ว่า โรงเรียนนี้มีเป้าหมายที่ลึกกว่าโรงเรียนทั่วไป มีเป้าหมายที่จะให้วิชาความรู้เรื่องชีวิต ที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขที่ไม่มีโทษต่อเด็กทั้งหลาย มีเป้าหมายที่จะให้วิชาความรู้ที่จะเลี้ยงชีวิตได้ และมีเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ที่จะให้เด็กแต่ละคนพัฒนาความสามารถที่จะมีความสุขในชีวิตที่ไม่มีโทษ สามารถละทุกข์ได้ นั่นเป็นเป้าหมายใหญ่ของเรา เราใช้เป้าหมายนั้นเป็นวิธีที่จะสอน และเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีกำลังใจ มีพลังในการสอน ทำให้เรามีจุดมุ่งหมายปลายทางเดียวกัน เราจึงมีกำลังใจเพื่อการเดินทางกันได้

หลวงพ่อบุญชาน่านเปรียบเทียบเหมือนตะขาบมีขาหลายขา แต่เมื่อขาที่มีความสามัคคี มันก็ไปได้ ถ้ามีขาข้างหนึ่งที่ไม่สามัคคี คงยุงเหมือนกัน แต่เมื่อมีความสามัคคี พร้อมเพรียงกัน ตะขาบมันไปได้ เพราะขามันสามัคคีพร้อมกัน ก็เหมือนเรา เรามีเป้าหมายเดียวกัน จึงเป็นกำลังใจ เป็นความสามัคคีที่จะทำให้เด็กมีความรู้ความสามารถทางโลก และทางธรรมด้วย มีวิชาที่จะแก้ปัญหาในชีวิตเขาได้

ครั้งหนึ่ง มีคนมาถามหลวงพ่อบุญว่า อิทธิฤทธิ์
 ทั้งหลาย อันไหนดีที่สุด น่าปรารถนาที่สุด เพราะ
 อิทธิฤทธิ์มันมีหลายอย่าง ผู้ฝึกสมาธิเหาะได้ เดินบนน้ำ
 ได้ ทะลุกำแพงได้ รู้วาระจิตของผู้อื่นได้ พวกครูอยาก
 รู้วาระจิตของลูกศิษย์ใหม่ สมองแตกแน่ ขนาดเราได้ยิน
 เสียงเขาพูด เห็นการกระทำ ก็เหนื่อยมากพอแล้ว ถ้ารู้
 ความคิดของเขาอีก ยิ่งไปกว่านั้นใหญ่ ถ้าไม่เป็นพระอรหันต์
 หัวแตกแน่ อิทธิฤทธิ์มีหลายอย่าง แต่มีอิทธิฤทธิ์ประเภท
 หนึ่งทีหลวงพ่อบุญท่านตอบว่า น่าปรารถนา และเป็น
 ประโยชน์มากคือการรู้จัก และรู้อุปนิสัยของผู้อื่น และ
 สามารถสอนธรรมะที่ตรงอุปนิสัยของเขา นี่แหละ
 เป็นอิทธิฤทธิ์อภินิหารที่ทำให้ครูอาจารย์มีกำลังมาก
 มีพลังมาก มีผลมากในการสอน

สำหรับพวกเรา เราจะเจริญความสามารถประเภท
 นี้ได้อย่างไร ก็ต้องเรียนรู้ โดยมีสติและสมาธิ ตั้งใจมั่นใน
 การศึกษาเด็กๆ ที่เป็นลูกศิษย์ ว่าเด็กคนนี้มีจริตนิสัยแบบ
 ไหน เขามีความชอบและไม่ชอบอะไร เมื่อเรามีความรู้ใน
 ลักษณะนั้น เราก็เอามาใช้ในการมอบความรู้ให้เขา อันนี้
 จะเรียกว่าอิทธิฤทธิ์ของครูก็ได้ เป็นอภินิหารแบบหนึ่งของ
 ครูที่ทำให้เด็กเกิดความอัศจรรย์ขึ้นมา เกิดความสามารถ

ขึ้นมาที่เห็นความสามารถปกติธรรมดาของเขา ครูที่เก่ง
จะมีความสามารถแบบนี้ เพราะเป็นผู้ศึกษาเด็ก เรียนรู้
เรื่องเด็ก เรียนรู้เรื่องจิต และมีจิตวิทยาที่จะทำให้เด็กทำ
สิ่งที่ครูต้องการให้สอน ให้เรียน ให้เกิดความเข้าใจ

อยากให้พวกครูและผู้ปกครองเจริญอิทธิฤทธิ์
อภินิหารความสามารถแบบนี้ ไม่ต้องเหาะออกจาก
หน้าต่างตึก แต่ให้มีสติปัญญาในการศึกษาลูกศิษย์ของเรา
ว่าเขาชอบและไม่ชอบอะไร เขาสนใจอะไร เราจะให้เขา
เกิดความเข้าใจในวิชาของเราที่อยากจะมอบให้เขาด้วยวิธี
ไหน อภินิหารนี้เป็นอภินิหารที่มีผลมาก มีอานิสงส์มาก
ครูและอาจารย์ทั้งหลายที่มีอภินิหารนี้สามารถที่จะสอน
ลูกศิษย์ได้มาก เป็นเหตุที่พระพุทธเจ้า เมื่อเวลาลูกศิษย์
มาหา ท่านทรงสอนไม่ก็คำ ลูกศิษย์บรรลुเป็นพระอรหันต์
เพราะพระองค์รู้อุปนิสัยของลูกศิษย์ เขาชอบแบบไหนมี
อคติ ความลำเอียงแบบไหน มีจริตประเภทใด เป็นแบบโทสะ
โมหะ หรือโลภะ ท่านจะสอนธรรมะอันไหนที่เหมาะสม
กับเขา ที่ทำให้เขาสนใจ และตรัสรู้ธรรมได้

เราอยู่ในโรงเรียนพุทธเราก็ต้องศึกษาจากพระพุทธเจ้า
ต้องศึกษาจดจำองค์คุณว่าลูกศิษย์คนนี้มีจริตแบบไหน อาตมา
อยู่วัดป่านานาชาติ ก็ต้องศึกษาลูกศิษย์ว่า ถ้าเราสอน

แบบนี้ ลูกศิษย์มีปฏิกริยาอย่างไร เช่น อาตมาจะสอนชาวต่างชาติเหมือนพระอีสานสอนพระอีสานก็ไม่ได้ เป็นวิชาที่ตรงกันข้าม เช่น หลวงพ่อชาท่านเคยดูว่าลูกศิษย์ตรงๆ เวลาท่านสอนพระอีสานท่านดูเพราะท่านก็สบายๆ ยิ่งดูเขายิ่งเคารพ แต่เวลาท่านสอนพระต่างชาติจะต่างกันมาก ท่านจะยิ้มแยมั้แม่มีเสเบิกบาน ใจดี เพราะว่พระต่างชาติจะเครียด ถ้าเห็นรูปภาพหลวงพ่อชาเวลาเขาถ่ายภาพที่อยู่ที่วัดหนองป่าพง ท่านจะนั่งขมิ้มทำสมาธิ หน้าขมิ้มเลย แต่เวลาเราเห็นภาพตอนท่านไปต่างประเทศ หน้ายิ้มแยมั้แม่มีเสเบิกบาน คือท่านรู้ว่าเรื่องแบบนี้เป็นจิตวิทยา ท่านฉลาดมาก

ตอนที่อาจารย์ปภากรโที่ เป็นพระอุปัฏฐากของหลวงพ่อชา พาท่านไปประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อท่านไปถึงสหรัฐฯ แต่ก่อนหลวงพ่อชาไม่เคยดูโทรทัศน์ พอไปถึงสหรัฐฯ ท่านให้พระเปิดโทรทัศน์ ท่านนั่งดูหนังฝรั่งอยู่พักหนึ่ง บอกว่ายังไม่อยากจะพบญาติโยม ไม่อยากไปไหน ท่านนั่งดูหนังฝรั่ง ท่านฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ แต่ท่านนั่งจ้องอยู่อย่างนั้น พระลูกศิษย์ก็งงเหมือนกันว่ เอ! หลวงพ่อมาเยี่ยมต่างประเทศ มาเยี่ยมครู มาสอนชาวต่างชาติ หรือท่านมานั่งดูหนังฝรั่งหรือเปล่าหนอ ดูไปดูมา ก็ปิดไม่ดูอีก

เอาละ ตอนนี้อย่าไปเรียกญาติโยมเข้ามาพบได้แล้ว

ท่านใช้เวลาศึกษาฝรั่งจากโทรทัศน์ หลังจากนั้นท่านใช้วิธีการสอน ท่านได้วิชาความรู้จากหนังสือที่ท่านดูส่วนมากหนังสือต่างๆ มันจะเป็นการแสดงอารมณ์ต่างๆ คือเราดูหนังสือส่วนมาก มันโอเวอร์ตลอด เวลาร้องไห้ก็ร้องไห้โอเวอร์ เวลาโกรธก็โกรธโอเวอร์ ทำอะไรโอเวอร์เกินตลอด มันจึงทำให้น่าสนใจ ที่เราไปติดหนังสือเพราะมันโอเวอร์เกินมันรักๆ โอเวอร์เกิน มันเกลียดๆ โอเวอร์เกิน มันเกินไป

หลวงพ่อบอกว่าท่านเอาความเกินไปของเขา เป็นการเรียนรู้อุปนิสัยของชาวต่างชาติ เมื่อท่านเรียนรู้จากการดูหนังสือ ท่านเอาไปสอนก็ได้ผลจริงๆ นี่แหละเรียกว่าหลวงพ่อบอกไปเมืองนอก ท่านไม่ได้คิดว่า ผมรู้หมดแล้วว่าเขาเป็นอย่างไร แต่ท่านศึกษาดูเขาก่อน ว่าญาติโยมที่นี่จะต้องสอนแบบไหน เรียกว่าผู้ใช้สติปัญญาเรียนรู้ลูกศิษย์ก่อน และระบบในการระงับความโอเวอร์ ความเกินเลยของชาวต่างชาติ นี่แหละคือความชาญฉลาดของครูบาอาจารย์ แสดงถึงความสามารถของครู อาจารย์ สมชื่อว่าเป็นอาจารย์ ไม่ใช่ที่ท่านคิดว่ารู้หมดแล้ว ท่านศึกษาก่อนจึงมาสอนได้ พวกเราก็ต้องศึกษาลูกศิษย์ของเราเพื่อจะได้มีอุปนิสัยในการสอนที่ได้ผลต่อไป

หัดยิ้มในใจ

ต่อจากนี้ไปให้เตรียมตัวฟังอาจารย์ ตอนเช้าอาจารย์ จะพูดว่า Good morning คำว่า Good morning เป็นภาษาอังกฤษ สวัสดีตอนเช้าทุกคน Are you happy? เข้าใจไหม มีความสุขไหม Are you happy? วันนี้ทุกคนได้เข้ามาในโรงเรียนของเรา เพื่อพบกัลยาณมิตร กัลยาณมิตร คือใคร คือครูอาจารย์ เป็นกัลยาณมิตร เพื่อนในห้องเรียน เป็นกัลยาณมิตร กัลยาณมิตรหมายถึงว่าเป็นเพื่อนที่ดี เป็นผู้ที่ให้ความรู้ เป็นมิตร เป็นผู้มีเมตตา กรุณาต่อเรา

ในวันนี้อาจารย์ได้เอาธรรมะมาให้เรา เพื่อจะได้มีข้อคิดที่ดีในวันนี้ เพื่อให้มีความสุข ความสบาย ให้จิตใจของเรามีความยิ้มแย้มอยู่ภายในใจของเรา เคยยิ้มในใจไหม เวลาเรายิ้มข้างนอก ต้องยิ้มในจิตใจก่อน ถ้าจิตใจเบิกบาน จิตใจสบาย จิตใจมีความสุข ทำให้

หน้าตาของเรายิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบาน ถ้าจิตใจไม่สบาย
ไม่มีความสุข หงุดหงิด ทำให้หน้าตาเศร้าหมอง เราต้อง
ทำให้จิตใจเบิกบาน จิตใจสบาย จิตใจมีความสุขมากๆ
จะทำให้เรามีความสุข ความสบายภายนอกด้วย

เคยได้ยินไหม ภาชิตที่ว่า สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ใน
ในใจของเรา คือถ้าเราคิดอะไรไม่ดี ทำให้ทุกข์ ทำให้ไม่
สบาย ถ้าเราคิดอะไรที่ดีก็ทำให้สบาย เหมือนเราขึ้นสวรรค์
พวกเราเคยเห็นการ์ตูนใหม่ เรื่องซามูไร รู้จักซามูไรไหม
ซามูไรคืออะไร ซามูไรเป็นทหารญี่ปุ่นสมัยก่อน เคยเห็น
ไหม เดี่ยวจะเล่านิทานเรื่องซามูไรใจโหดให้ฟัง

สมัยก่อน มีซามูไรคนหนึ่ง เป็นซามูไรระดับพลเอก
ท่านเป็นหัวหน้าทหารคุมซามูไร ซามูไรเขาต้องมีอะไร
เขาต้องมีดาบยาวๆ และต้องมีมีดด้วย มีดสั้น ซามูไร
ใจโหดคนนี้ เคยเข้าไปในสนามรบ เคยสู้ เคยฟัน เคยแทง
กัน ตอนแก่ตัวเริ่มสงสัยว่า นรกมีจริง สวรรค์มีจริงหรือเปล่า
เพราะเริ่มกลัว ถ้าตายแล้วเราทำบาปเยอะ อาจจะไปนรก
ถ้าเราทำบุญมาก อาจจะมีโอกาสขึ้นสวรรค์ ซามูไรใจโหด
เริ่มสงสัย นรกมีจริง สวรรค์มีจริงหรือไม่ ตัดสินใจจะไป
หาหลวงพ่ที่วัด ไปถามหลวงพ่ว่านรกมีจริงไหม สวรรค์
มีจริงไหม วันนั้นซามูไรก็ไปถึงวัด

เวลาคนเข้ามาในวัด เข้ามาในโบสถ์ ต้องทำอะไร ต้องถอดรองเท้า ทุกคนถอดรองเท้า ถอดหมวก และต้องเอา อาวุธที่อยู่ในตัวออกมา เช่น เวลาคนเข้าไปในโบสถ์สมัยนี้ ถ้าตำรวจทหารเข้าไปในโบสถ์ที่วัดของอาจารย์ เขาถอด รองเท้าบู๊ท แล้วก็ถอดหมวก และเอาอาวุธไว้ข้างนอก

ชาмуไรใจโหดคนนี้เข้าไปหาหลวงพ่อกับที่วัด แต่เวลา เข้าในโบสถ์ไม่ได้ถอดรองเท้า ไม่ถอดหมวก และไม่ถอด อาวุธติดกับมีดไว้ เตรียมพร้อมตลอดเวลาที่จะเป็น นักต่อสู้ คนที่เข้าไปในวัด ปกติต้องกราบครูบาอาจารย์ เหมือนเราที่ได้กราบอาจารย์เมื่อกี้นี้ แสดงความเคารพ แต่ ชาмуไรใจโหดเห็นหลวงพ่อกแล้วไม่ยอมกราบ กลับพูดขึ้นมา ทันทีว่าหลวงพ่อก นรกมีจริงไหม สวรรค์มีจริงหรือเปล่า

หลวงพ่อกเป็นพระเซน ท่านเป็นผู้มีสติปัญญา ท่านมองดูชาмуไรใจโหดที่ยังถือดาบถือมีดอยู่ ท่านพูด ว่าใครเป็นผู้ถาม ชาмуไรบอกว่า ฉันเอง ฉันเป็นชาмуไร เป็นทหารเอกของพระเจ้ากัณฑ์พรดี หลวงพ่อกจึงถามว่าเป็น ทหารชาмуไรได้ยังไง หน้าตาขี้ร้ายอย่างนี้ อ้าว มาว่าชาмуไร ชาмуไรก็เลยโกรธ จับดาบไว้ หลวงพ่อกบอกว่า ชาмуไรจะ ทำอะไร ดาบนั่นตัดอะไรไม่ได้ แม้แต่แตงโมก็ตัดไม่ได้ ชาмуไรยิงโมโห ดึงดาบออกจะตัดหัวหลวงพ่อก ใจโหดจริงๆ

จะตัดหัวหลวงพ่อก็เลย เพราะโกรธที่หลวงพ่อบอกว่าดาบมันไม่คม ตัดแต่งโมไม่ได้ ก็เลยจะสับหัวหลวงพ่อกัน

หลวงพ่อบอกว่าเดี๋ยวนี้ชาмуไร อยู่ในนรกแล้ว ชาмуไรก็เกิดความรู้สึก ไข้ เราอยู่บ่อนรกแล้ว เพราะจิตใจกำลังร้อนเป็นไฟ จิตใจโกรธ โมโห ไม่พอใจหลวงพ่อกัน ความโกรธ ความโมโห ทำให้ใจร้อนเป็นไฟ กำลังเป็นทุกข์ ก็เลยเอาดาบวางลง ลงมือกราบเท้าหลวงพ่อกัน หลวงพ่อก็บอกชาмуไรว่าเดี๋ยวนี้เข้าถึงประตูสวรรค์แล้ว เพราะมีความอ่อนน้อม มีความยินดีที่จะกราบไหว้บูชาผู้ที่ควรกราบไหว้บูชา ชาмуไรเกิดความเข้าใจว่า นรกคืออะไร สวรรค์คืออะไร นรกอยู่ที่ไหน สวรรค์อยู่ที่ไหน

พวกเราฟังแล้วเข้าใจใหม่ นรกอยู่ที่ไหน อยู่ที่ใจ สวรรค์อยู่ที่ไหน เวลาเราโกรธ เวลาโมโห เวลาหงุดหงิด แสดงว่าตกนรก เวลาเรามีความอ่อนน้อม มีการกราบไหว้ มีเมตตา ใจเราขึ้นสวรรค์แล้ว เราต้องจำไว้ เวลาเราอยู่ที่โรงเรียน มีนรกใหม่ ที่โรงเรียนทอสี มี อยู่ที่ไหน อยู่ที่นี้ มีสวรรค์ใหม่ ที่โรงเรียนทอสี มี อยู่ที่ไหน อยู่ที่นี้ อยู่กับเราตลอดเวลา เวลาเราเห็นตนเอง ไม่สบายใจ ไม่ยิ้มในใจ ต้องเตือนด้วยสติว่า ระวังบ่อนรก เหมือนชาмуไร และเวลาเกิดความเมตตา ความยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบาน ต้องเตือน

ตัวเองด้วยสติว่า เราขึ้นสวรรค์แล้ว ขึ้นสวรรค์แล้ว ดีแล้ว เหมือนชาмуไร ตั้งใจว่าเราจะไม่เป็นชาмуไรใจโหด เราจะ เป็นชาмуไรใจดี ชาмуไรใจพระใช้ใหม่ ชาмуไรใจพระทำให้ ใจยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบาน

วันนี้ อาจารย์เล่านิทานเรื่องชาмуไรให้ฟัง ขอให้ เด็กๆจดจำไว้ นรกอยู่กับเรา สวรรค์อยู่กับเรา ความดีอยู่กับเรา ความทุกข์อยู่กับเรา วันนี้เรา ได้ทำบุญแล้ว ได้ไหว้พระสวดมนต์ ฟังเทศน์ ฟังธรรม อันนี้แหละเรียกว่าขึ้นสวรรค์แล้ว ดีสำหรับทุกคน อาจารย์จะจบการเทศน์โดยการให้พร ให้ทุกคนตั้งใจ รับพร เพื่อขึ้นสวรรค์ เป็นชาмуไรตัวน้อยขึ้นสวรรค์ ตั้งใจต่อไป

พระอาจารย์ญาณธมฺโม

ประวัติ

ชื่อเดิม ฟิลลิป จอห์น โรเบิร์ต เกิดที่เมืองอเดเลด ประเทศออสเตรเลีย เดิมเป็นอาจารย์สอนวิชาชีววิทยา แต่เพราะความบังเอิญได้รู้จักพระพุทธศาสนา แล้วเกิดความสนใจและเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก จึงได้ถวายเป็นผ้าขาวที่วัดป่าพุทธธรรม เมืองชิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย

พ.ศ. ๒๕๒๑

เดินทางเข้ามาในประเทศไทยเป็นครั้งแรกโดยมีความตั้งใจมาบวชในพระพุทธศาสนา ตามคำแนะนำของพระอาจารย์ขันติพาโณ เจ้าอาวาสวัดป่าพุทธธรรมในขณะนั้น โดยได้บรรพชาเป็นสามเณรกับสมเด็จพระญาณสังวร ที่วัดบวรนิเวศน์วิหาร จากนั้นเดินทางไปปฏิบัติธรรมกับพระอาจารย์ฟัก สันติธัมโม ที่วัดเขาน้อย (สามผาน) จังหวัดจันทบุรี

พ.ศ. ๒๕๒๓ อุปสมบทและจำพรรษาที่วัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี โดยมีพระโพธิญาณเถร (หลวงพ่อชา สุภัทโท) เป็นพระอุปัชฌาย์ หลังจากนั้นได้ธุดงค์และจำพรรษาตามวัดสาขาของวัดหนองป่าพง เป็นเวลา ๕ ปี และธุดงค์วิเวกไปทางภาคเหนือเป็นเวลาหลายปี

พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้เดินทางไปปฏิบัติศาสนกิจ และเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้แก่ชาวต่างประเทศที่สนใจ โดยได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นรองเจ้าอาวาสที่วัดป่าโพธิญาณ เมืองเพิร์ธ ประเทศออสเตรเลีย เป็นระยะเวลา ๘ ปี

พ.ศ. ๒๕๔๕ - ๒๕๕๐ เป็นเจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ จังหวัดอุบลราชธานี

ปัจจุบัน เป็นเจ้าอาวาสสำนักสงฆ์รัตนวัน

